

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudce zpravodaje Václava Štencla a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **PRAGON s.r.o.**, sídlem Imrychova 883, Praha, zastoupené Mgr. Michalem Kadlecem, advokátem, sídlem Rumunská 29, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 65/17, Praha, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2021, č. j. MZE-58652/2021-18111, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2024, č. j. 15 A 7/2022 – 194,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Praze, vydala na základě kontroly provedené v provozovně žalobkyně dne 2. 12. 2013 opatření č. P180-10285/13/C, jímž podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 8. 2014 zakázala žalobkyni uvádět do oběhu potravinu nového typu CORIOLUS – MRL. Proti opatření podala žalobkyně námitky, kterým ředitel inspektorátu rozhodnutím ze dne 11. 12. 2013 č. j. SZPI/AA138-406-2013, nevyhověl. Toto rozhodnutí následně zrušil

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 6. 2017, č. j. 8 A 28/2014-110, a věc vrátil inspektorátu k dalšímu řízení s tím, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně a žalobou napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Následně ředitel inspektorátu vydal rozhodnutí ze dne 17. 7. 2019, č. j. SZPI/AF182-76/2014, jímž opatření ze dne 2. 12. 2013 zrušil a řízení zastavil. Tento postup odůvodnil tím, že shromážděné podklady jsou rozporné. V závěru pak uvedl, že existuje vysoká pravděpodobnost, že se jedná o novou potravinu.

[2] Následně inspektorát vydal ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutí ze dne 4. 2. 2020, č. j. SZPI/AF182-79/2014, kterým zrušil rozhodnutí ředitele inspektorátu č. j. SZPI/ AF182-76/2014, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal totiž, že toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, neboť ředitel inspektorátu nedostatečně zjistil skutkový stav a tím také nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v rozsudku č. j. 8 A 28/2014-110. Proti tomuto rozhodnutí inspektorátu brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně správní žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Městský soud neshledal důvodnou žádnou z procesních námitek a ve věci samé přisvědčil žalovanému, že pro přezkum byly dány zákonné důvody, neboť ředitel inspektorátu se odchýlil od závazného právního názoru soudu a řádně nezjistil skutkový stav věci.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že městský soud nesprávně „rozdělil“ její „komplexní žalobu“ usnesením ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 7/2022-162. S námitkami uplatněnými proti tomuto postupu se nevypořádal a dostal se tak do rozporu se zásadou legitimního očekávání a s judikaturou. Narušil tím strukturu a provázanost žaloby a učinil nejasným, o čem vlastně rozhoduje. Městský soud dále nepřihlédl k namítaným manipulacím se spisovým materiálem ze strany soudu a přes žádost stěžovatelky neodročil ústní jednání. Odmítl provést navržené důkazy, provedl pouze několik listin, kterými zcela zkreslil skutkový stav, odchýlil se od podstaty žalované věci a nevypořádal se ani s námitkami *rei indicatae*. Stěžovatelka dále poukazuje na to, že jí jednáním řady správních orgánů vznikla škoda, s tím, že tyto orgány jednají v rozporu s unijním právem. Žalovanému nedochází, že stěžovatelka již Coriolus versicolor národní autoritě dávno předložila k posouzení. Stěžovatelka je držitelkou „povolovacích listin“, proti kterým žalovaný ani další orgány nepředložily žádné konkrétní dokumenty či důkazy, které by je zpochybňovaly. Od dopisu ze dne 11. 11. 2013 nelze odvíjet lhůty, neboť neměl potřebné náležitosti. Městský soud dále porušil legitimní očekávání stěžovatelky „na zjednání nápravy a na spravedlivý soud“. Nepostřehl, že žalováno je z titulu porušení mezinárodních smluv s ohledem na „narůstající rozpor mezi spravedlností a právem ČR“. Stěžovatelka v této souvislosti poukazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle níž nelze tolerovat přepjatě formalistický postup. Namítá také, že proti usnesením ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 7/2022-162 (o vyloučení věci k samostatnému projednání), a ze dne 22. 7. 2024, č. j. 15 A 65/2024-72 (o odmítnutí žaloby vyloučené usnesením č. j. 15 A 7/2022-162), je přípustný opravný prostředek. Podle stěžovatelky městský soud nezákonně a manipulativně vymezil žalobní námitky, nepřezkoumatelně

pokračování

o nich rozhodl, upřednostnil své dopředu vyhotovené důkazy a dopustil se sofistikovaného odůvodňování zjevné nespravedlnosti. Projevil jasnou podjatost, svévoli a zlovůli. V rámci následně provedeného srovnání žalobních a kasačních námitek s jednotlivými odstavci napadeného rozsudku stěžovatelka dále namítá, že doklad o určení oprávněné úřední osobě musel být zařazen do správního spisu až *ex post*, že bylo povinnosti žalovaného seznámit stěžovatelku s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí, že městskému soudu chyběla podstatná část správního spisu a že nepřipustně hodnotil neprovedené důkazy.

[5] Žalovaný navrhuje, aby byl napadený rozsudek potvrzen, neboť kasační stížnost i přes svou mimořádnou obsáhlost nepřináší relevantní argumentaci, která by reagovala na rozhodující úvahy soudu.

[6] Stěžovatelka ve své replice poukázala na to, že soud nemůže domýšlet obranu za žalovaného, a setrvala na své kasační argumentaci. V dalším podání pak opět zdůrazňuje, že městský soud neměl k dispozici celý správní spis, a dodává, že spis předložený nyní Nejvyššímu správnímu soudu je vizuálně i obsahově jiný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud musí nejprve upozornit, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je totiž odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti v souladu s § 106 odst. 1 a § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) specifikovala skutkové a právní důvody, pro které napadá rozsudek městského soudu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42, nebo ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 Afs 172/2017-59). Totéž přitom platí také pro formulaci žalobních bodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2025, č. j. 6 As 291/2024-53). Kasační stížnost je, podobně jako žaloba, neúměrně rozsáhlá (135 stran), nepřehledná, stěžovatelka svou argumentaci často opakuje a její úvahy jsou nesouvislé. V řadě pasáží navíc nelze vůbec spatřovat řádné kasační námítky, neboť buďto nejsou dostatečně konkrétní (neplyne z nich, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů má být napadený rozsudek zrušen) nebo se mýlí s podstatou souzené věci.

[9] Má-li kasační stížnost vést ke zrušení napadeného rozsudku, jak se domáhá stěžovatelka, musí námítky v první řadě směřovat proti důvodům, na nichž je tento rozsudek postaven (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2023, č. j. 8 Azs 299/2020-41), nebo jimi musí být namítáno konkrétní procesní pochybení městského soudu, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Převážná část kasační stížnosti tyto požadavky nesplňuje a mýlí se mnohdy nejen s nosnými důvody napadeného rozsudku, ale i s předmětem řízení před městským soudem. Je nutno zdůraznit, že žalobou napadeným rozhodnutím nebyla komplexně posuzována povaha potraviny označené jako CORIOLUS – MRL či Coriolus versicolor. Podstatou tohoto i prvostupňového rozhodnutí byl pouze závěr, že ředitel inspektorátu před vydáním rozhodnutí č. j. SZPI/AF182-76/2014 nezjistil dostatečně skutkový stav a nerespektoval závazný právní názor vyjádřený v rozsudku č. j. 8 A 28/2014-110. Již převážná část žalobní

argumentace se tak mýjela s podstatou věci, neboť stěžovatelka tyto závěry zpochybňovala spíše okrajově a převážně se snažila soud fakticky přesvědčit, že pro vydání opatření ze dne 2. 12. 2013, č. P180-10285/13/C, nebyl dán zákonný důvod. Tato otázka však předmětem nyní posuzované věci vůbec není a má být posuzována až v řízení, které má proběhnout po zrušení rozhodnutí ředitele inspektorátu č. j. SZPI/AF182-76/201.

[10] S podstatou věci a nosnými důvody napadeného rozsudku se tak mýjí například námitky týkající se předložení potravin národní autoritě k posouzení, rozporu s unijním právem při posuzování charakteru této potravin, odvíjení stěžovatelkou blíže nespecifikované lhůty od dopisu ze dne 11. 11. 2013 či argumentace, že stěžovatelka je držitelkou „povolovacích listin“, proti kterým žalovaný ani další orgány nepředložily žádné konkrétní dokumenty či důkazy, které by je zpochybňovaly. Tyto otázky nebyly řešeny ani inspektorátem ve zkráceném přezkumném řízení, ani žalovaným v následném odvolacím řízení, ani městským soudem v napadeném rozsudku. Řešeny přitom být nemusely, neboť s důvody jejich rozhodnutí přímo nesouvisí. Tyto námitky zjevně opět míří až k budoucímu rozhodnutí, jímž by měla být věcně posuzována povaha potravin označené jako CORIOLUS – MRL či *Coriolus versicolor*. Pokud měla například stěžovatelka onou „povolovací listinou“ na mysli rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 8. 2006, č. j. OVZ-35.0-10. 8. 06-34609, městský soud v rozsudku č. j. 8 A 28/2014-110, výslovně zavázal ředitele inspektorátu k tomu, aby posoudil platnost tohoto rozhodnutí. Ředitel inspektorátu tento závazný právní názor nerespektoval a právě to bylo jedním z důvodů pro zrušení jeho rozhodnutí. Otázka, zda toto rozhodnutí skutečně brání vydání opatření zakazující uvádět danou potravinu do oběhu, má být řešena až v následném (opětovně „otevřeném“) řízení o námitkách proti tomuto opatření.

[11] Vazbu na podstatu nyní projednávané věci (tj. otázku, zda byly naplněny podmínky pro zrušení rozhodnutí ředitele inspektorátu ve zkráceném přezkumném řízení) postrádá také argumentace stěžovatelky, že žalováno bylo z titulu porušení mezinárodních smluv, že mezi vnitrostátním právem a spravedlností narůstá rozpor, že nelze akceptovat přepjatě formalistický postup nebo že do primárního unijního práva spadají též obecné zásady, které mají aplikační přednost a přímý účinek. Nic z toho stěžovatelka přímo nespojuje s důvody rozhodnutí inspektorátu ze dne 4. 2. 2020, č. j. SZPI/AF182-79/2014, či žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka ostatně v těchto pasážích spíše uvádí spoustu nesourodých a abstraktních úvah, aniž by osvětlila, jak konkrétně by se to mělo promítnout do rozhodnutí soudu a proč.

[12] Proti napadenému rozsudku nakonec nemíří ani námitka, že proti usnesení ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 7/2022-162, a ze dne 22. 7. 2024, č. j. 15 A 65/2024-72, je přípustný opravný prostředek. Tato námitka nijak nezpochybňuje nosné důvody napadeného rozsudku a její podstatou ani není žádné procesní pochybení městského soudu, které by se mohlo promítnout do zákonnosti rozhodnutí ve věci samé. Přípustnost opravného prostředku proti usnesení o vyloučení věci ani proti usnesení o odmítnutí žaloby v jiné (byť související) věci se nemůže nijak promítnout do zákonnosti napadeného rozsudku. Nepřípustnost kasační stížnosti proti usnesení o vyloučení věci ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 7/2022-162, nadto potvrdil i Nejvyšší správní soud v usnesení o odmítnutí kasační stížnosti ze dne 28. 8. 2024, č. j. 7 As 193/2024-115, a následně Ústavní soud v usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti ze dne 4. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 2986/24. Tento závěr přitom stěžovatelku v tuto fázi řízení ani nemůže zkracovat na jejích právech, neboť ji naopak

pokračování

opravňuje k tomu, aby zpochybňovala zákonnost tohoto usnesení nyní, tj. v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci samé. Je však opět nutno zdůraznit, že přípustnost či nepřípustnost kasační stížnosti proti usnesení není sama o sobě předpokladem zákonnosti takového usnesení.

[13] Za řádné kasační námitky nelze považovat ani další části kasační stížnosti, z nichž není zřejmé, z jakých konkrétní skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadený rozsudek či jemu předcházející řízení před městským soudem za nezákonné. To se týká zejména pasáží, v nichž stěžovatelka pouze rekapituluje obsah svých předchozích podání či průběh ústního jednání, aniž by vznášela konkrétní námitku nezákonnosti napadeného rozsudku. Podobně je tomu v případě rozsáhlých a opakovaných citací či rozborů judikatury s tím, že „*na dotyčný případ dopadá*“, aniž by tyto citace a rozborů spojila s konkrétními skutkovými okolnostmi věci, zejména konkrétním postupem či závěry městského soudu. Pouhé tvrzení o souvislosti judikatury s posuzovanou věcí není konkretizovaným tvrzením o tom, jak přesně městský soud pochybil. Ani z tvrzení o tom, že stěžovatelce vznikla jednáním různých správních orgánů škoda, není tvrzením o konkrétním pochybení městského soudu. A nakonec nelze za řádnou kasační námitku považovat ani vágně prezentovanou hypotézu stěžovatelky naznačující, že se stala obětí spiknutí. Podle ní totiž jednání žalovaného a dalších správních orgánů „*naplňuje veškeré znaky tzv. mocenského syndikátu, který je dle názoru Nejvyššího správního soudu neústavní, a tudíž postupy takového mocenského syndikátu jsou nezákonné*“. K tomu lze pouze dodat, že obsah správního a soudního spisu pro takové tvrzení neposkytují žádnou oporu.

[14] Stěžovatelka dále uplatňuje řadu námitek či argumentů, které se míjí s rozhodovacími důvody městského soudu. Takové námitky jsou z povahy věci nedůvodné, neboť nejsou vůbec způsobilé závěry městského soudu vyvrátit. Městský soud například učinil závěr, že stěžovatelka neuvedla, jakým konkrétním způsobem měla být dotčena na právech v důsledku toho, že žalovaný nereagoval na její žádost o sdělení oprávněné úřední osoby. Tento závěr stěžovatelka „zpochybňuje“ tvrzením, že doklad o určení oprávněné úřední osobě musel být zařazen do správního spis až *ex post*. Toto tvrzení se však s argumentací městského soudu zcela míjí. Městský soud dále učinil závěr o tom, že nemohlo být porušeno právo stěžovatelky vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s ohledem na charakter zkráceného přezkumného řízení, v němž je prvním úkonem ve věci vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tento závěr pak stěžovatelka „zpochybňuje“ pouhým konstatováním opaku, tj. tvrzením, že seznámení se spisy před vydáním rozhodnutí bylo nutné ze zákona. Ani v tomto případě nepředkládá žádnou argumentaci, na jejímž základě by Nejvyšší správní soud mohl posoudit správnost závěru městského soudu.

[15] Kasační stížnost však obsahuje také přípustné, dostatečně konkrétní námitky, které jsou způsobilé (byly-li by důvodné) vést ke zrušení napadeného rozsudku. Do této kategorie spadají v první řadě námitky nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud je však neshledal důvodnými. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zřejmé, jak městský soud uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, jak interpretoval právní úpravu a jak ji aplikoval na projednávanou věc. Závěry městského soudu jsou odůvodněny podrobně a srozumitelně a argumentace městského soudu není vnitřně rozporná ani zmatečná. Způsob, jakým městský soud v napadeném rozsudku vymezil žalobní námitky, Nejvyšší správní soud nespatřuje v žádném ohledu manipulativní. Ačkoliv byla žaloba nepřehledná a v mnohých pasážích obtížně srozumitelná, městský soud vystihl její podstatu a zabýval se všemi

námitkami, z nichž bylo patrné, z jakého důvodu považuje stěžovatelka napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení za nezákonná. Je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou znemožňující jeho věcný přezkum (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Takovou objektivní překážku Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal.

[16] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku také v tom, že městský soud vyloučením části žaloby k samostatnému projednání narušil strukturu a provázanost žaloby a stěžovatelka v důsledku toho nevěděla, o čem soud rozhoduje. Ani tato námitka není důvodná.

[17] Z petitu žaloby bylo zcela zřejmé, že stěžovatelka ve věci samé brojí jednak proti žalobou napadenému rozhodnutí (a jemu předcházejícímu prvostupňovému rozhodnutí), jednak proti nezákonnému zásahu (považování *Coriolus versicolor* za potravinu nového typu, používání a vydávání aktů nevzešlých z řádného legislativního procesu a jejich aplikování na *Coriolus versicolor*, zápis v Rapid Alert Systém for Food and Feed ohledně zákazu *Coriolus Versicolor*), jednak proti směrnici č. 11/2017 ministra zemědělství ze dne 21. 12. 2017, č. j. 69404/2017-MZE-21251, kterou se vydává „Statut a jednací řád rozkladové komise“. Městský soud rozhodl usnesením ze dne 10. 7. 2024, č. j. 15 A 7/2022-162, tak, že řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem a o zrušení směrnice č. 11/2017 ministra zemědělství ze dne 21. 12. 2017, č. j. 69404/2017-MZE-21251, vyloučil k samostatnému projednání. Nejvyšší správní soud má za to, že nemohly existovat žádné objektivní pochybnosti o tom, o jaké části žaloby bylo nadále rozhodováno. Je zcela zřejmé, že městský soud po vyloučení věci dále vedl pod sp. zn. 15 A 7/2022 pouze řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZE-58652/2021-18111, podle žalobních návrhů označených v petitu žaloby jako odstavce 15.1. až 15.4, a napadeným rozsudkem rozhodl pouze o této žalobě. K žádnému narušení struktury a provázanosti žaloby nedošlo. Městský soud naopak řízení zpřehlednil, neboť od sebe oddělil žaloby s odlišným právním základem a předmětem, které stěžovatelka svou žalobou uměle spojila do jediného řízení. Vyloučení části této žaloby k samostatnému projednání podle § 39 odst. 2 s. ř. s. *per analogiam* městský soud provedl v souladu se zákonem. Stěžovatelka tím nemohla být nijak zkrácena na svých právech, neboť jí nesvědčilo ani žádné legitimní očekávání, že o všech jejích žalobách nepřehledně smísených do jediného podání bude rozhodováno v jediném soudním řízení.

[18] Stěžovatelka po vydání usnesení č. j. 15 A 7/2022-162 objektivně nemohla být v nejistotě, o čem má být nadále v řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 7/2022 rozhodováno. Ostatně byla také zastoupena právním profesionálem, který ji mohl pro případ, že se v soudním procesu neorientuje, uvést do obrazu. Proto ani případné nepochopení postupu soudu, který byl ovšem transparentní, nebylo důvodem pro o odročení soudního jednání. Všechny procesní kroky soudu jsou zachyceny ve spise, usnesení o vyloučení věci bylo zástupci stěžovatelky doručeno a průběh soudního jednání byl veden předvídatelným a jasným způsobem. Procesní postup městského soudu zároveň nemůže být důvodem podjatosti členů rozhodujícího senátu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. Nao 164/2020-42, nebo ze dne 4. 11. 2021, č. j. Nao 214/2021-31). Není ani pravdou, že by petit žaloby nebyl vyčerpán. O žalobě proti nezákonnému zásahu

pokračování

a o zrušení směrnice č. 11/2017 ministra zemědělství ze dne 21. 12. 2017, č. j. 69404/2017-MZE-21251, pochopitelně městský soud napadeným rozsudkem nerozhodoval (neboť v této části měla být žaloba předmětem samostatného soudního řízení), nicméně petit žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZE-58652/2021-18111 byl napadeným rozsudkem vyčerpán zcela.

[19] S tím souvisí i námitka nepřezkoumatelnosti z důvodu, že se městský soud nevypořádal s námitkami stěžovatelky proti vyloučení zásahové žaloby k samostatnému řízení. Vypořádání takových námitek (jsou-li uplatněny v kasační stížnosti) je úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti proti konečnému rozhodnutí (tj. v tomto řízení), nikoliv úkolem městského soudu v rozsudku ve věci samé. Nevypořádání námitek proti usnesení o vyloučení věci proto nemůže zakládat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Ke zrušení napadeného rozsudku by mohlo vést pouze nezákonné vyloučení věci k samostatnému řízení (k čemuž v daném případě nedošlo), nikoliv nevypořádání námitek, které proti tomuto procesnímu postupu stěžovatelka následně vznesla.

[20] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku také v tom, že městskému soudu chyběla podstatná část správního spisu. Ani tato námitka není důvodná. Stěžovatelčina argumentace patrně opět pramení z nepochopení toho, co je předmětem nyní souzené věci. Městský soud nerozhodoval o všech krocích všech správních orgánů souvisejících s potravinou označovanou jako CORIOLUS – MRL či Coriolus versicolor. Přezkoumával zákonost jediného rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí vydanému ve zkráceném přezkumném řízení. Stěžovatelka má zřejmě za to, že „kompletní správní spis“ představují veškeré správní spisy, které souvisejí s nyní projednávanou věcí. Tak tomu ovšem není, pro každé řízení je veden samostatný správní spis. Pro nyní posuzovanou věc jsou přitom podstatné primárně správní spis inspektorátu vedený ve věci zkráceného přezkumného řízení (zahájeného a zároveň ukončeného rozhodnutím ze dne 4. 2. 2020, č. j. SZPI/AF182-79/2014), a správní spis žalovaného vedený ve věci odvolacího řízení (zahájeného odvoláním a ukončeného žalobou napadeným rozhodnutím). Oba tyto spisy měl městský soud zjevně k dispozici. Spis žalovaného přitom obsahuje i podklady nezbytné pro posouzení charakteru vad vytykánych rozhodnutí ředitele inspektorátu č. j. SZPI/AF182-76/2014, a to jednak toto rozhodnutí, jednak rozsudek městského soudu č. j. 8 A 28/2014-110, jednak rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 8. 2006, č. j. OVZ-35.0-10. 8. 06-34609. Žádné další správní spisy, byť je stěžovatelka subjektivně vnímá ve svém souhrnu jako „kompletní správní spis“, nebyly pro rozhodnutí městského soudu potřebné.

[21] To, že spis předložený Nejvyššímu správnímu soudu a městskému soudu jsou podle stěžovatelky vizuálně i obsahově jiné, zjevně pramení z toho, že Nejvyššímu správnímu soudu nebyl předložen originál správního spisu. Tuto skutečnost ostatně žalovaný výslovně při předkládání kopie spisu Nejvyššímu správnímu soudu sdělil s odůvodněním, že plánuje ve věci vydání nového rozhodnutí učinit další procesní úkony a stěžovatelka již předem avizovala, že chce nahlédnout do úplného spisového materiálu. Důvod odlišnosti kopie spisu a jeho originálu je tedy zjevný a Nejvyšší správní soud nepovažoval za potřebné vyžádat si nad rámec kopie spisu celý jeho originál či originály některých listin. Stěžovatelka ostatně nepoukázala na žádnou konkrétní listinu, jejíž kopie by nekorespondovala s originálem nebo která by v originále či naopak kopii správního spisu nebyla obsažena.

[22] Stěžovatelka dále namítá, že se městský soud nevypořádal s námitkami *rei iudicatae*. Tyto námitky však stěžovatelka vznesla až při jednání soudu, tedy opožděně (viz § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud snad touto námitkou hodlala rozhojnit svou argumentaci, že je držitelkou „povolovacích listin“ nebo že povahu posuzované potraviny již posoudil městský soud v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 8 A 28/2014-110, pak na tyto argumenty městský soud stručně, ale dostatečně reagoval. V odstavci 48 napadeného rozsudku jasně uvedl, že městský soud v rozsudku č. j. 8 A 28/2014-110 zavázal ředitele inspektorátu k tomu, aby se vypořádal s otázkou platnosti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví č. j. OVZ-35.0-10. 8. 06-34609 s tím, že souhlas s uvedením na trh mohl být odvolán. Z těchto úvah je zcela zřejmý názor městského soudu, že ani jedno z uvedených rozhodnutí nebrání tomu, aby proběhlo opětovně řízení o námitkách, jestliže předchozí rozhodnutí se s těmito otázkami nevypořádalo.

[23] Tento závěr městského soudu je také správný. Rozsudek městského soudu č. j. 8 A 28/2014-110 povahu potraviny označené jako CORIOLUS – MRL či Coriolus versicolor ani zákonnost opatření č. P180-10285/13/C definitivně neposuzuje. Nevytváří proto překážku *rei iudicatae*. Ani rozhodnutí ředitele inspektorátu č. j. SZPI/AF182-76/2014, nemůže vytvářet žádnou překážku *rei iudicatae*, a to již z prostého důvodu, že zkrácené přezkumné řízení je legitimním a zákonem upraveným institutem prolamujícím právní moc tohoto rozhodnutí. Ani rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví č. j. OVZ-35.0-10. 8. 06-34609 nemůže představovat překážku *rei iudicatae*, neboť jím nebylo rozhodováno v téže věci, tj. o zákonnosti opatření č. P180-10285/13/C. Bylo jím povoleno uvádění posuzované potraviny do oběhu, což je jistě otázka související a podstatná, nelze však přímo hovořit o totožnosti předmětu tohoto rozhodnutí a nyní žalobou napadeného rozhodnutí. Městský soud v rozsudku č. j. 8 A 28/2014-110 navíc výslovně zavázal ředitele inspektorátu tím, aby se zabýval otázkou platnosti rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, což ředitel inspektorátu v rozhodnutí č. j. SZPI/AF182-76/2014 nerespektoval. Ostatně stěžovatelka ani netvrdí opak, pouze mimoběžně opakuje, že uvádění potraviny do oběhu bylo povoleno.

[24] Nedůvodnými jsou také námitky směřující proti tomu, že městský soud některé důkazy neprovedl. Důvodem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí bylo zjištění, že ředitel inspektorátu nerespektoval závazný právní názor městského soudu a nezjistil dostatečně skutkový stav věci. Pro posouzení zákonnosti těchto důvodů byl podstatný zejména obsah správního spisu. Pro tyto účely nebylo vůbec na místě posuzovat charakter potraviny označené jako CORIOLUS – MRL či Coriolus versicolor, proto městský soud nepochybil, jestliže k této otázce neprováděl dokazování. Nelze souhlasit ani s námitkou, že městský soud hodnotil neprovedené důkazy. Tyto důkazy měly sloužit právě k prokázání charakteru potraviny, který však městský soud neposuzoval. Městský soud tedy při dokazování nepostupoval v rozporu se zákonem, prováděl dokazování listinami, které si vyžádal od žalovaného, tedy nikoliv jakýmsi vlastními, dopředu vyhotovenými důkazy. Nelze proto ani přisvědčit námitce, že by průběh dokazování zakládal podjatost členů rozhodujícího senátu. Navazující tvrzení stěžovatelky o finanční podřízenosti a zainteresovanosti městského soudu je nesrozumitelné; Nejvyšší správní soud proto pouze v obecné rovině dodává, že neshledal žádný zákonný důvod podjatosti členů senátu městského soudu, který vydal napadený rozsudek.

pokračování

[25] Ani Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení navržených důkazů. K provádění důkazů označených v žalobě soud neshledal důvod, neboť se ztotožnil se závěrem městského soudu, že provádění těchto důkazů by bylo nadbytečné. Pokud pak jde o listiny a zvukový záznam, které jsou obsahem spisu městského soudu vedeného v posuzované věci, Nejvyšší správní soud z nich bez dalšího vycházel, aniž jimi bylo potřeba provádět dokazování. Usnesení městského soudu ze dne 22. 7. 2024, č. j: 15 A 65/2024-72, bylo předmětem samostatného přezkumu ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 194/2024 a pro posouzení zákonnosti nyní napadeného rozsudku nebyl jeho obsah relevantní. Zvukové záznamy z ústního jednání před městským soudem pořízené dalšími osobami nemohly přispět k dalšímu objasnění věci, neboť zvukový záznam pořízený přímo městským soudem zachycuje celý průběh ústního jednání a stěžovatelka ani netvrdila opak.

[26] Ačkoliv stěžovatelka požadovala nařízení jednání, Nejvyšší správní soud pro takový postup neshledal důvod. Podle § 109 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Nejvyšší správní soud však v nyní posuzované věci neprováděl dokazování a neshledal ani, že by z jiného důvodu bylo nařízení jednání vhodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2025

JUDr. Ing. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu